

"Bütün ırmaklar, pınarlar, çaylar, büyük nehirler, bir Rahmân-ı Zülcelâli ve'l-İkramın hazine-i rahmetinden çıkıyorlar ve akıyorlar..." "Rahmet hazinesi"nden maksat; sadece cennet midir?

Cennet de rahmet hazinesinin bir neticesidir. Her bir ismi ilahi bir hazinedir. Zira bütün mevcudat, bu isimlerin gölgleridir, tecellileridir.

On Birinci Söz'deki şu ifadelere bakalım;

"Bir zaman bir sultan varmış. Servetçe onun pek çok hazîneleri vardı. Hem o hazînelerde her çeşit cevâhir, elmas ve zümrüt bulunuyormuş. Hem, gizli pek acâib defîneleri varmış. Hem, kemâlâtça sanâyi-i garîbede pek çok mahareti varmış. Hem, hesabsız fûnûn-u acîbeye mârifeti, ihâtası varmış. Hem, nihayetsiz ulûm-u bedîaya ilim ve ittilâi varmış."(1)

Burada geçen hazineden maksad; Allah'ın isimleridir.

Yine, On Dördüncü Lem'anın İkinci Makamı'nda geçen şu ifadeler de hazinelerin; Esmâ-i ilahiye olduğunu teyid etmektedir:

"Üçüncü Sır: Şu hadsiz kâinatı şenlendiren, bilmüşâhede, rahmettir. Ve bu karanlıklı mevcudâtı ışıklandıran, bilbedâhe, yine rahmettir. Ve bu hadsiz ihtiyacât içinde yuvarlanan mahlûkatı terbiye eden, bilbedâhe, yine rahmettir. Ve bir ağacın bütün hey'etiyle meyvesine müteveccih olduğu gibi, bütün kâinatı insana müteveccih eden ve her tarafta ona baktıran ve muâvenetine koşturan, bilbedâhe, rahmettir. Ve bu hadsiz fezâyı ve boş ve hâlî âlemi dolduran, nurlandıran ve şenlendiren, bilmüşâhede, rahmettir. Ve bu fânî insanı ebede namzed eden ve ezeli ve ebedî bir zâta muhatap ve dost yapan, bilbedâhe, rahmettir."

"Ey insan! Mâdem rahmet böyle kuvvetli ve câzibedar ve sevimli ve mededkâr bir hakikat-i mahbubedir; 'Bismillahirrahmanirrahim' de o hakikate yapış ve vahşet-i mutlakadan ve hadsiz ihtiyacâtın elemlerinden kurtul. Ve o Sultân-ı Ezel ve Ebedin tahtına yanaş ve o rahmetin şefkatiyle ve şuââtıyla o Sultana muhatap ve halîl ve dost ol."

"Evet, kâinatın envâını hikmet dairesinde insanın etrafında toplayıp bütün hâcâtına kemâl-i intizam ve inâyet ile koşturmak, bilbedâhe, iki hâletten birisidir:"

"Ya kâinatın herbir nev'i kendi kendine insanı tanıyor, ona itaat ediyor, muâvenetine koşuyor. Bu ise, yüz derece akıldan uzak olduğu gibi, çok muhâlâtı intâc ediyor. İnsan gibi bir âciz-i mutlakta, en kuvvetli bir Sultân-ı Mutlakın kudreti bulunmak lâzım geliyor. **Veyahut, bu kâinatın perdesi arkasında bir Kadîr-i Mutlakın ilmi ile bu muâvenet oluyor.** Demek kâinatın envâı insanı tanıyor değil; belki, insanı bilen ve tanıyan, merhamet eden bir Zâtın tanınmasının ve bilmesinin delilleridir."

"Ey insan, aklını başına al! Hiç mümkün müdür ki, bütün envâ-ı mahlûkatı sana müteveccihen muâvenet ellerini uzattıran ve senin hâcetlerine '**Lebbeyk!**' dedirten Zât-ı Zülcelâl seni bilmesin, tanımasın, görmesin?"

"Mâdem seni biliyor, rahmetiyle bildiğini bildiriyor; sen de Onu bil, hürmetle bildiğini bildir. Ve kat'iyen anla ki, senin gibi zaif-i mutlak, âciz-i mutlak, fakir-i mutlak, fânî, küçük bir mahlûka koca kâinatı musahhar etmek ve onun imdadına göndermek, elbette hikmet ve inâyet ve ilim ve kudreti tazammun eden hakikat-i rahmettir."(2)

Dipnotlar:

(1) bk. [Sözler, On Birinci Söz.](#)

(2) bk. [Lem'alar, On Dördüncü Lem'a.](#)